

Arrest

nr. 228 697 van 12 november 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. NELISSEN GRADE
Ubicenter Philipssite 5/2
3001 HEVERLEE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 24 mei 2019 heeft ingediend om nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 3 april 2019 tot weigering van het duurzaam verblijf van 3 april 2019.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 juli 2019 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. JESSEN, die loco advocaat P. NELISSEN GRADE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. KURUM, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 november 2007 huwde de verzoekende partij, te Cairo, met mevrouw K.G., van Belgische nationaliteit.

Op 20 januari 2008 diende de verzoekende partij een aanvraag in voor een Schengenvisum in het kader van gezinshereniging met haar Belgische echtgenote.

Zij kwam het Rijk binnen op 12 augustus 2008 en zij werd op 25 augustus 2008 ingeschreven in het vreemdelingenregister.

Op 17 augustus 2009 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 31 juli 2014.

Op 4 juni 2013 vertrok de verzoekende partij naar het buitenland.

Op 27 augustus 2014 werd de echtscheiding tussen de verzoekende partij en haar echtgenote uitgesproken door de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel.

Bij vonnis van 24 mei 2016 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel werd de oorspronkelijke vordering tot echtscheiding onontvankelijk verklaard en werd voor recht gezegd dat het huwelijk tussen de verzoekende partij en haar echtgenote niet ontbonden was.

Op 5 juni 2016 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in voor een Schengenvisum kort verblijf en dit in het kader van een familiebezoek.

Op 3 juni 2016 weigerde de verwerende partij een visum toe te kennen aan de verzoekende partij. Tegen deze weigeringsbeslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen bij arrest nr. 178 186 van 23 november 2016;

Op 12 oktober 2016 kwam de verzoekende partij het Rijk opnieuw binnen met een visum type D.

Op 11 september 2017 diende de verzoekende partij een aanvraag in om duurzaam verblijf dat haar werd geweigerd op 30 januari 2018. Tegen deze weigeringsbeslissing diende de verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in. Op 5 november 2018 werd dit beroep door de Raad verworpen bij arrest nr. 211 909.

Op 12 februari 2018 werd de verzoekende partij afgevoerd naar Egypte.

Op 4 mei 2018 kwam de verzoekende partij het Rijk terug binnen.

Op 14 mei 2018 werd de verzoekende partij opnieuw ingeschreven in het vreemdelingenregister en werd zij opnieuw in het bezit gesteld van een F-kaart geldig tot 19 oktober 2021.

Op 12 februari 2019 diende de verzoekende partij opnieuw een aanvraag in om duurzaam verblijf.

1.2. Op 3 april 2019 besliste de gemachtigde van de bevoegde minister (hierna: de gemachtigde) tot weigering van het duurzaam verblijf.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 56, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag om duurzaam verblijf, ingediend op 12.02.2019 door de genaamde G. E. S. E. S. A., S. geboren te Kalioubia, op 23.06.1984 van Egypte nationaliteit, geweigerd.

Reden van de beslissing:

Betrokkene heeft op in het verleden 17.08.2009 een F-kaart bekomen in functie van zijn Belgische echtgenote G. K. (RR: 64.07.12 368-83). De bijlage 15 die tot de inschrijving heeft geleid van betrokkene dateert van 13.08.2008. Sedert 04.06.2013 verbleef betrokkene niet langer in België en pas sinds 12.10.2016 is hij terug in België heringeschreven, dit terug na het verkrijgen van een visum D vanuit het buitenland en de afgifte van de bijlage 15 dd. 12.10.2016. Het voorgaande verblijfsrecht heeft betrokkene verloren, hij heeft immers langer dan de bij wet bepaalde termijn het Rijk verlaten, betrokkene was immers afwezig voor een periode van 3 jaar. Hier is dus geen sprake van een tijdelijke

afwezigheid van niet meer dan zes maanden per jaar en van één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke reden zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten buiten het Rijk. Betrokkene is immers langer dan 1 jaar afwezig geweest. Bovendien ging het niet om een ernstige ziekte van betrokkene uit. De ziekte van zijn moeder vormt dus sowieso geen mogelijke uitzonderingsgrond zoals voorzien in art. 42quinquies §3.

Wat eventuele afwezigheden omwille van beroepsactiviteiten betreffen buiten het Rijk is in het dossier van betrokkene terug te vinden dat hij zaakvoerder is en dat hij in dat kader veel zou hebben gereisd binnen en buiten Schengen. In het paspoort, afgeleverd dd. 29.03.2011 en geldig tot 28.03.2018, dewelke betrokkene heeft gebruikt voor zijn visumaanvraag van 22.05.2016 staan enkele visa voor Cyprus en Rusland. Het is echter onduidelijk in welk kader deze visa zijn afgeleverd en in het paspoort in het dossier ontbreekt het ook aan enige in- en uitreisstempels ter staving. Bij de indiening van de bijlage 22 maakt betrokkene gebruik van een nieuw paspoort dewelke is afgeleverd dd. 03.05.2017 en geldig tot 02.05.2024, niettegenstaande het vorige paspoort nog geldig was. Wat ook voor betrokkene de uiteindelijke reden van afwezigheid uit het Rijk mag geweest zijn, ze kan in elk geval niet worden aanvaard omdat betrokkene langer is weggeweest dan de voorzien termijn in artikel 42 quinquies.

Voorts wensen betrokkene en referentiepersoon op te werpen dat zijn langdurige afwezigheid te wijten was aan een echtscheiding die intussen is nietigverklaard. Dit is geenszins het geval. Meneer heeft het Rijk voor een te lange periode verlaten. Hij is vertrokken op 06.04.2013. De echtscheiding werd pas uitgesproken in november 2014. Nog voor de kennisname van mevrouw van de echtscheiding, had meneer dus reeds het verblijfsrecht verloren. Dat zijn langdurige afwezigheid ook zou te wijten zijn aan een weigering van visumaanvragen, houdt verder ook geen steek, gelet bij nazicht in het administratief dossier geen enkele visumaanvraag terug te vinden is tussen 2008 en 2016, en dus ook geen enkele sinds betrokkenes vertrek in 2013 en voor de visumaanvraag op basis waarvan hij uiteindelijk is teruggekeerd naar België op 12.10.2016.

Betrokkene voldoet dus niet aan de voorwaarden zoals voorzien in art. 42 quinquies van de wet van 15.12.1980. Betrokkene heeft heden immers nog geen 5 jaar verblijfsrecht in België (bijlage 15 dd. 12.10.2016, noch is er sprake van ononderbroken verblijf overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie, zoals in artikel 42 quinquies §1, eerste lid omschreven. Betrokkene zou ten vroegste in aanmerking kunnen komen voor het verkrijgen van het duurzaam verblijfsrecht op 13.10.2021, dit onder voorbehoud van betrokkenes verdere verloop van verblijf. Bijgevolg is betrokkene heden vanaf het moment vanaf het verkrijgen van het verblijfsrecht geenszins gedurende 5 jaar ononderbroken gevestigd geweest in het Rijk én tijdens dit verblijf gezamenlijke gevestigd geweest met referentiepersoon. Meer nog, uit het dossier blijkt dat er, sinds de afgifte van de bijlage 15 dd. 12.10.2016 opnieuw reeds sprake is geweest van een langdurige afwezigheid uit het Rijk. De voorwaarden om als gezinslid van de burger van de Unie het duurzaam verblijfsrecht te kunnen verwerven zijn dus (nog) niet vervuld."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De verwerende partij werpt in de nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens laattijdigheid van het verzoekschrift.

De exceptie luidt als volgt:

"Het verzoekschrift werd laattijdig ingediend en is bijgevolg onontvankelijk ratione temporis. Overeenkomstig artikel 39/57, §1 van de vreemdelingenwet kan een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld met een verzoekschrift binnen de dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen het beroep gericht is. In casu is het verzoekschrift tot nietigverklaring gericht tegen de beslissing van 03.04.2019 tot weigering van het duurzaam verblijf (bijlage 24) aan verzoekende partij betekend op 29.04.2019. De laatste nuttige dag voor het indienen van het huidig verzoekschrift betrof derhalve 29.05.2019. Het beroep werd echter bij uw Raad ingediend op 11.07.2019. Gelet op bovenstaande is verwerende partij de mening toegedaan dat het door verzoekende partij ingestelde beroep onontvankelijk is."

De advocaat van de verzoekende partij betwist dat het verzoekschrift laattijdig werd ingediend. Zo stelt hij dat hij een aangetekend schrijven heeft gericht aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 24 mei 2019. Ter terechtzitting legt hij hiervan een bewijs neer.

Uit de stukken van het rechtplegingsdossier blijkt dat er een telefonisch contact is geweest tussen de griffie en de advocaat van de verzoekende partij. De griffie van de Raad vermeldt "Verzoekschrift werd op 10/07/2019 opnieuw verstuurd wegens niet ontvangen op de griffie."

Verder nazicht van de griffie toont aan dat zij op 24 mei 2019 (datum zoals vermeldt op het bewijs van aangetekende verzending aan de Raad) geen andere aangetekende zendingen mochten ontvangen van advocaat K. WAGELMANS, zodat kan aangenomen worden dat het bewijs van aangetekende zending betrekking heeft op het beroep van de verzoekende partij.

De exceptie van laattijdigheid wordt verworpen.

2. Rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet, *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft"*.

3. Over de grond van de zaak

In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42quinquies, § 3 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij stelt dat haar het duurzaam verblijf werd geweigerd omdat het ononderbroken karakter van het verblijf werd beïnvloed door een afwezigheid van langer dan 6 maanden. Ze stipt aan dat artikel 42quinquies, § 3 van de vreemdelingenwet wel een lijst van belangrijke redenen die tot gevolg hebben dat een afwezigheid van langer dan 6 maanden, geen invloed heeft op het ononderbroken karakter van het verblijf, maar dat de opsomming van deze redenen niet limitatief is. Dit blijkt uit het gebruik van het woord "zoals". Wat betreft haar afwezigheid stelt ze dat ze op 4 juni 2013 naar Egypte is afgereisd om voor haar hulpbehoevende moeder te zorgen en om de economische belangen van haarzelf en haar echtgenote te behartigen. Ze verduidelijkt dat naar Egyptische traditie het gezinshoofd verantwoordelijk is voor de zorg van haar hulpbehoevende moeder. Ze stelt de oudste zoon en dus gezinshoofd te zijn en zij treedt ook op als juridisch vertegenwoordiger van haar moeder. Ze stipt ook aan dat haar moeder in slechte gezondheid is. Als Alzheimer patiënt is zij zwaar hulpbehoevend. Dit waren de dringende redenen om gedurende een periode van langer dan 6 maanden naar Egypte af te reizen. Volgens de verzoekende partij valt dit onder artikel 42quinquies, §3 van de Vreemdelingenwet. Voorts stelt de verzoekende partij dat haar afwezigheid eveneens vereist was ter behartiging van de economische belangen van haar echtgenote. Haar Belgische echtgenote heeft de erfenis van haar ouders geïnvesteerd in Egyptische bedrijven die actief zijn in de toeristische sector. Tijdens het seizoen is interactie en coördinatie met cliënten en ondergeschikten noodzakelijk voor de goede werking van deze ondernemingen. Ze benadrukt dat zij haar verantwoordelijkheden als zaakvoerder uitvoerde en dat ze haar verantwoordelijkheden niet zonder meer kan delegeren daar zakenrelaties zijn gebaseerd op kennis en vertrouwen. De verzoekende partij stipt aan dat ze op deze wijze in haar eigen behoeftes kan voorzien en geen gebruik hoeft te maken van de sociale zekerheid. Tot slot stipt ze aan dat haar terugkeer ernstig werd verhinderd door de echtscheiding die werd aangevraagd en bekomen zonder haar medeweten en dat van haar echtgenote. Pas op 24 mei 2016 werd de oorspronkelijke vordering tot echtscheiding onontvankelijk verklaard en werd voor recht gezegd dat het huwelijk niet ontbonden was. Hierdoor was het voor de periode van 27 augustus 2014 tot 24 mei 2016 niet mogelijk voor haar om terug te keren naar België. Op 6 maart 2016 probeerde zij een visum aan te vragen doch dit werd haar geweigerd. Ze stelt dat de bewering dat zij pas op 5 juni 2016 een visumaanvraag indiende feitelijk onjuist is. In de periode 2013 tot 2016 werd ze wel regelmatig opgezocht door haar echtgenote om in het buitenland samen te leven als gehuwd koppel. Ze is aldus van oordeel dat ze wel een recht op duurzaam verblijf heeft.

De betreden beslissing is gebaseerd op artikel 42quinquies van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"§ 1

Onverminderd artikel 42sexies en voorzover er geen procedure hangende is voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/79, wordt een duurzaam recht op verblijf erkend aan de in artikel 40, § 4, bedoelde burger van de Unie en zijn familieleden, voor zover zij gedurende een ononderbroken periode van vijf jaar in het Rijk verbleven hebben en dit overeenkomstig de rechtsinstrumenten van de Europese Unie.

Familieleden die geen burger van de Unie zijn, kunnen het in het eerste lid bedoelde duurzaam recht slechts verkrijgen indien zij gedurende deze periode gezamenlijk gevestigd waren met de burger van de Unie. Deze voorwaarde inzake gezamenlijke vestiging geldt niet voor de familieleden die de in artikel 42quater, §§ 3 en 4 bedoelde voorwaarden vervullen, noch voor familieleden die hun verblijf behouden op grond van artikel 42quater, § 1, tweede lid.

§ 2

(Opgeheven bij art. 18 W. 25 juni 2013, B.S., 1 juli 2013)

§ 3

Het ononderbroken karakter van het verblijf wordt niet beïnvloed door tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar, door afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichtingen, door één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding, noch door uitzending om werkzaamheden te verrichten buiten het Rijk.

(...)"

Uit deze bepaling volgt dat voor de verzoekende partij, die geen burger van de Unie is, zij gedurende een ononderbroken periode van 5 jaar in het Rijk gevestigd diende te zijn met haar echtgenote om een duurzaam verblijf te verkrijgen. Verder blijkt uit § 3 van deze bepaling dat het ononderbroken verblijf niet wordt beïnvloed door:

- Tijdelijke afwezigheden van niet meer dan zes maanden per jaar
- Afwezigheden van langere duur voor de vervulling van militaire verplichten
- Één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden om belangrijke redenen, zoals zwangerschap en bevalling, ernstige ziekte, studie of beroepsopleiding

De bestreden beslissing stelt dat de verzoekende partij op 17 augustus 2009 een F-kaart heeft verkregen in functie van haar Belgische echtgenote en dat de inschrijving van de verzoekende partij dateerde van 13 augustus 2008.

Gelet op de declaratoire aard van dergelijke aanvraag vormt 13 augustus 2008 de startdatum voor de berekening van de termijn van 5 jaar. De verwerende partij stipt verder aan dat de verzoekende partij sedert 4 juni 2013 niet meer in België verbleef. Dit wordt niet betwist door de verzoekende partij. Aldus kwam de verzoekende partij nog niet aan een ononderbroken verblijf van 5 jaar.

Zij is pas op 12 oktober 2016 terug heringeschreven in België. Ook dit wordt niet door de verzoekende partij betwist. Zij is dus meer dan 3 jaar afwezig geweest uit het Rijk.

Waar zij meent dat zij valt onder artikel 42quinquies, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan zij niet worden gevolgd. Opdat de afwezigheid uit het Rijk geen invloed zou hebben op het ononderbroken verblijf moet zij aan de voorwaarden van deze § voldoen. Zij betoogt dat een afwezigheid om belangrijke redenen niet limitatief staat opgesomd in deze §, maar ze gaat hierbij voorbij aan het gegeven dat dit dan moet gaan om één afwezigheid van ten hoogste twaalf achtereenvolgende maanden. Haar afwezigheid uit het Rijk duurde meer dan drie jaar. Los van de redenen die de verzoekende partij inroept om haar afwezigheid uit het rijk te rechtvaardigen, kon zij wel niet meer dan één keer gedurende twaalf achtereenvolgende maanden afwezig zijn, hetgeen duidelijk niet het geval is.

Waar zij zich lijkt te beroepen op overmacht door te stellen dat zij ten gevolge van het echtscheidingsvonnis dat later onontvankelijk werd verklaard niet kon terug keren naar België, merkt de Raad op dat dit vonnis pas op 27 augustus 2014 werd uitgesproken. Op dat ogenblik was de verzoekende partij al meer dan twaalf maanden afwezig uit het Rijk. De ingeroepen overmacht kan aldus niet worden aangenomen. Het feit dat de verwerende partij, volgens de verzoekende partij verkeerdelijk stelt dat er geen enkele visumaanvraag werd ingediend, doet hier geen afbreuk aan, daar de verzoekende partij verwijst naar een visumaanvraag van 6 maart 2016, maar zij reeds op 27 augustus 2014 (de dag waarop het volgens haar onmogelijk werd om naar België terug te keren, meer dan één jaar afwezig was uit het Rijk.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 42quiquies, § 3 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert zij de schending aan van artikel 42quiquies, § 3 van de vreemdelingenwet in samenlezing met artikel 10 van de Grondwet.

Zij meent dat artikel 42quiquies, § 3 van de Vreemdelingenwet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet schendt doordat dit artikel enkel in een mogelijkheid voorziet om een duurzaam verblijf toe te kennen aan familieleden van een burger van de Unie mits zij een ononderbroken verblijf van 5 jaar hebben, terwijl deze voorwaarde niet geldt voor Belgen. Belgen verliezen hun verblijfsrecht of nationaliteit niet wanneer zij gedurende een langere periode niet in België verblijven. Dit is volgens haar een verschil in behandeling die niet is ingegeven op objectief gerechtvaardigde motieven.

De grondwettelijke regels van gelijkheid en non-discriminatie sluiten niet uit dat een verschillende behandeling tussen de categorieën van personen ingesteld wordt voor zover ze berust op een objectief criterium en ze op redelijke wijze gerechtvaardigd is. Dezelfde regels verzetten zich overigens tegen een identieke behandeling, zonder enige redelijke rechtvaardiging, van categorieën van personen die zich in situaties bevinden die inzake de maatregel in kwestie essentieel verschillend zijn.

Het bestaan van een dergelijke rechtvaardiging dient te worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de effecten van de bekritiseerde maatregel alsook met de aard van de principes in kwestie. Het gelijkheidsbeginsel wordt geschonden wanneer vastgesteld wordt dat er geen redelijke en evenredige verhouding bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

Er kan bijgevolg slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoekende partij met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld of ongelijke gevallen gelijk werden behandeld.

In zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 stelt het Grondwettelijk Hof:

“De inachtneming van het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie tussen de « burgers van de Unie » en de Belgen kan, wegens de bijzondere situatie van elk van die twee categorieën van personen, bepaalde verschillen in behandeling toelaten. Aldus zou het feit dat de wetgever, ten aanzien van een categorie van personen, de regelgeving van de Unie omzet, het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie niet kunnen schenden, om de enkele reden dat de wetgever ze niet tevens doet gelden voor een categorie van personen die niet aan die regelgeving van de Unie is onderworpen, te dezen de familieleden van een Belg die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer en wiens situatie aldus niet het aanknopingspunt met het Unierecht vertoont”

De Raad wijst er ten overvloede op dat niet kan ingezien worden hoe een verschil in behandeling in materies waar de Europese Unie en de individuele lidstaten over eigen bevoegdheden beschikken en dus een eigen beleid kunnen voeren zou kunnen aanleiding geven tot de vaststelling van enige vorm van discriminatie (ter vergelijking: Grondwettelijk Hof, nr. 33/91, 14 november 1991)

In de mate waarin het de bedoeling is van verzoeker om de Raad ertoe te bewegen een wetsebepaling, en meer specifiek artikel 42quiquies van de vreemdelingenwet, te toetsen aan de Grondwet is het middel onontvankelijk. De Raad vermag immers niet een dergelijke toetsing door te voeren (cf. RvS 23 februari 2000, nr. 85.592; RvS 23 juni 2004, nr. 132.916).

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM.

De verzoekende partij citeert de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Vervolgens stelt ze dat de echtgenoten aan elkaar hulp en bijstand verschuldigd zijn. Zij meent dat artikel 8 van het EVRM geschonden is doordat de gemeente zonder gegronde redenen haar vluchten heeft gecontroleerd. Zij stipt aan dat gehuwden het recht en zelfs de plicht hebben om samen te wonen en dat de weigeringsbeslissing dit ernstig belemmerd.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de verzoekende partij nalaat uiteen te zetten waaruit de schending van artikel 3 van het EVRM bestaat, zodat dit onderdeel van het middel niet ontvankelijk is.

Verder dient vastgesteld te worden dat de weigeringsbeslissing geen verwijderingsbeslissing is en aldus niet verhindert dat de verzoekende partij met haar echtgenote samenwoont. Zodoende is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij is overigens nog steeds in het bezit van een geldige F-kaart en dit tot 19 oktober 2021. De bestreden beslissing stelt enkel vast dat de voorwaarden voor het duurzaam verblijf nog niet vervuld zijn.

Het derde middel is ongegrond.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 11.3 van de Schengengrenscore.

De Raad stelt vast dat dit middel voor het eerst wordt uiteengezet in de synthesesmemorie. Dit betreft aldus een nieuw middel. Een nieuw middel kan niet voor het eerst in een synthesesmemorie worden aangevoerd en is om deze redenen onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf november tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU